

HERALDYKA

Kolejność blazonowania:

- 1 - kolor pola tarczy,
- 2 - figury,
- 3 - mobilia herbowe,
- 4 - hełm (w heraldyce polskiej można pominąć),
- 5 - korona lub zawój (można pominąć),
- 6 - klejnot,
- 7 - elementy dodatkowe klejnotu,
- 8 - labry,
- 9 - dewiza herbowa

np. W polu złotym na czarnym skosie kopia barwy pierwszej o żełźcu srebrnym. Hełm stalowy zamknięty w prawo, zwieńczony czarno-złotym zawojem. W klejnocie sokół kroczący srebrny, dzierżący w prawej łapie kopię jak w tarczy. Labry czarne podbite złotym. Poniżej na wstędze dewiza *Non sanz droict*.

Stałe elementy herbu:

1. tarcza herbowa, zawierająca godło
2. hełm heraldyczny z klejnotem (od około XIV w.). W późniejszym okresie do polskiego herbu na stałe weszła korona herbowa. W heraldyce zachodniej często hełm bywa pomijany i zastępowany koroną rangową
3. labry wykształcone na podobieństwo liści akantu z chust okrywających hełmy, niekiedy pomijane w uproszczonych wersjach herbów, jednak zgodnie z zasadami winny zawsze towarzyszyć herbowi przedstawianemu z hełmem

Herb może również zawierać:

1. koronę rangową - element herbu rycerskiego i szlacheckiego. Umieszczana pierwotnie zwykle na hełmie jest jedną z heraldycznych oznak godności. Początkowo w XII-XIV w. korona umieszczana była tylko nad herbami królów i książąt. Później także nad herbami pozostałej arystokracji i zwykłej szlachty. Od końca XVI wieku najczęściej umieszczana bezpośrednio nad tarczą
2. trzymacze - bestie, zwierzęta lub anioły, wprowadzone dopiero pod koniec XVIII w.
3. ordery herbowe (nadawane ad personam czyli za osobiste zasługi, nie mogły być dziedziczone)
4. dewizy herbowe (musiały być nadawane oddzielnym dyplomem) - krótka, najczęściej łacińska sentencja (ew. w językach narodowych) przekazująca ogólną mądrość, wyrażnie nawiązującą do ideologii rycerskiej i szlacheckiej
5. zawołanie wojenne – umieszczane nad klejnotem, charakterystyczne dla herbów szkockich, występujące też we Francji i Anglii.
6. oznaki godności
7. panoplia - motyw dekoracyjno-symboliczny złożony najczęściej z broni białej i uzbrojenia ochronnego i ułożonych w płaszczyźnie pionowej, symetrycznie wokół tarczy z herbem
8. postument heraldyczny - zewnętrzny element herbu, na którym umieszczona jest tarcza herbowa, zwykle z trzymaczami
9. płaszcz heraldyczny, stosowany głównie w herbach królewskich i książęcych.
10. zawój – dwukolorowa skręcona materia zamiast korony, popularna zwłaszcza w zachodniej heraldyce, w Polsce, od XVI w. stosowana głównie w herbach mieszczańskich. We Francji zawój oznacza tytuł bannereta.

Tarcza herbowa zawiera rysunek nazywany godłem herbowym. Może ono być prostym podziałem tarczy na pola lub składać się z różnych kombinacji następujących elementów:

1. figurą heraldyczną:
 - figura zaszczytna (figury powstałe z geometrycznego podziału tarczy, sięgające krawędzi)
 - figura uszczerbiona (to figura zaszczytna "luzem" czyli niedotykająca krawędzi tarczy)
 - krzyż heraldyczny (może być albo figurą zaszczytną albo uszczerbioną)
2. mobilia herbowe - właściwe godła herbowe, np. podkowy, narzędzia, postaci ludzi, zwierząt, symbole geometryczne

